

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ALEXANDRIA a. s.**, IČO 25661507
sídlem Poupětova 1128/22, 170 00 Praha 7
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D.
sídlem Pivovarská 8, 682 01 Vyškov

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. ÚOHS-27960/2020/310/MCe,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2020, č. j. ÚOHS-03258/2020/840/LBř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žalobci uložil podle § 22c odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“) pořádkovou pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 21e odst. 2 ZOHS, jehož se měl dopustit neposkytnutím části obchodních záznamů vyžádaných žalovaným v Žádosti o poskytnutí informací ze dne 6. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0355/2019/KS-33744/2019/840/LBř (dále jen „žádost ze dne 6. 12. 2019“). Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, na základě něhož předseda žalovaného rozhodnutí ze dne 8. 9. 2020, č. j. ÚOHS-27960/2020/310/MCe (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 152 odst. 5 písm. b) a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že uloženou pořádkovou pokutu snížil na 75 000 Kč.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný nebyl oprávněn požadovat sdělení těch informací dle žádosti ze dne 6. 12. 2019, jejichž nezodpovězení bylo následně sankcionováno. Žalobce na otázky odpověděl, velkou část informací poskytl, odůvodnil, proč informace nemůže poskytnout, uvedl, v jakých případech si je měl žalovaný zjistit jinak, anebo uvedl, že žalovaný dané informace nepotřebuje. Následně na základě urgency poskytl zcela konkrétní odpovědi. Žalovaný může požadovat pouze informace nezbytně potřebné, bez kterých nemá možnost pokračovat v řízení. Žalobce je přímým konkurentem spojovaných soutěžitelů a jeho odpovědi jsou součástí správního spisu. Žalovaný přezkoumatelně nezdůvodnil, proč informace potřebuje. Žalobce dále namítá, že uložená pokuta je nepřiměřená a žalovaný stanovil výši 75 000 Kč nepřezkoumatelným způsobem a svévolně. Je obecně známo, že v rámci dopadu pandemie koronaviru SARS-CoV-2 je jedním z nejvíce zasažených oblastí trhu právě cestovní ruch. Žalobce měl z toho důvodu v roce 2020 obrát maximálně 10% z obrátu z roku 2019. Smyslem pokuty je zajišťovací funkce, po zodpovězení otázek proto již nemohlo dojít k pravomocnému stanovení pokuty.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. S ohledem na zákonné lhůty je důležité, aby soutěžitelé spolupracovali a zasílali úplné, správné a pravdivé informace. Naprostá většina subjektů informace poskytla. Přiměřenost nástroje dle § 21e ZOHS plyne již z jeho samotné podstaty, neboť se jedná o pouhé písemné vyžádání informací. Obchodnímu tajemství bude poskytnuta příslušná ochrana. Žalobce patří ke větším podnikatelům, odpovědi proto potenciál významnou měrou přispět ke skutkovým zjištěním. Jde o jediný možný prostředek, jak informace získat. Znění otázek závisí na odborném posouzení žalovaným, přičemž v této věci jsou otázky relevantní a přiměřené. Pokuta zjevně nemůže mít likvidační dopad, a to ani s ohledem na tvrzení žalobce o dopadu pandemie koronaviru SARS-CoV-2. Pořádková pokuta měla především zajišťovací funkci, jejíž účel byl také naplněn.
4. Žalobce v replice dodává, že obchodní tajemství nejsou jen skutečnost (např. výše ceny), ale i způsob podnikání a nastavené procesy. Řízení podle správního řádu neumožňuje utajit účastníkovi řízení část skutečností. Žalovaný může požadovat jen informace, které přímo souvisí s řízením a mohou mít přímý vliv na průběh či výsledek řízení, což část otázek

nesplňovala. Při rozhodování je nutné vzít v úvahu situaci, ve které se žalobce nachází v okamžiku rozhodnutí. Na závěr žalobce trvá na tom, že pokuta je nepřezkoumatelná.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Žalobce především namítá, že žalovaný nebyl oprávněn některé informace požadovat, a proto jejich neposkytnutí nemohlo být sankcionováno.
7. V posuzované věci žalovaný žádostí ze dne 6. 12. 2019 s odkazem na § 21e ZOHS požádal řadu společností činných v oblasti poskytování služeb cestovního ruchu, včetně žalobce, formou dotazníku o informace týkající se fungování tohoto trhu. Žalovaný svou žádost zdůvodnil potřebou zjistit možné dopady navrhovaného spojení soutěžitelů (konkurentů žalobce) na hospodářskou soutěž v České republice. Zároveň žalobce poučil o možnosti označit odpovědi jako obchodní tajemství a poskytnul mu návod, jak to učinit. Stejně tak jej poučil o důsledcích nevyhovění žádosti.
8. Na žádost žalobce reagoval zasláním dotazníku, v němž odpovědi na některé otázky (konkrétně otázky č. 11, 13, 14, 15, 16, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32 a 33) žalovaný vyhodnotil jako odmítnutí poskytnutí odpovědi.
9. Podle § 21e odst. 1 ZOHS každý, kdo poskytuje Úřadu podklady a informace, včetně obchodních knih, jiných obchodních záznamů nebo jiných záznamů, které mohou mít význam pro objasnění předmětu řízení (dále jen „obchodní záznamy“), je povinen poskytovat je úplně, správně a pravdivě.
10. Podle § 21e odst. 2 ZOHS pak platí, že každý je povinen poskytnout Úřadu na jeho písemnou výzvu a ve stanovené lhůtě obchodní záznamy. Ve výzvě Úřad uvede ustanovení zákona, o které výzvu opírá, jaké obchodní záznamy požaduje, lhůtu, ve které mají být poskytnuty, a účel, pro který je požaduje, a upozorní na to, že za nesplnění povinnosti podle předchozí věty může uložit pořádkovou pokutu podle § 22c.
11. Ustanovení § 22c ZOHS pak mimo jiné stanoví zákonné rozpětí pořádkové pokuty (až do výše 100 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období) a možnost jejího opakovaného ukládání.
12. Ze shora citovaného ustanovení § 21e ZOHS plyne povinnost každého poskytnout žalovanému na jeho žádost jím požadované informace pro účely správního řízení vedeného u něj. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že se nemůže jednat o informace, které nesouvisejí s předmětem správního řízení a které zjevně nemohou mít vliv na výsledek správního řízení. Žalovaný se při vyžadování informací pochopitelně musí držet předmětu řízení a nesmí postupovat svévolně. Na druhou stranu formulace dotazů a rozsah vyžadovaných informací spadá do oblasti správního uvážení žalovaného jakožto správního orgánu nadaného odborným aparátem schopným rozlišit, které informace

mohou mít potenciálně vliv na hodnocení dopadu spojení soutěžitelů na hospodářskou soutěž (srov. žalovaným citovaný rozsudek Tribunálu ve spojených věcech T-458/09 a T-171/10 *Slovak Telekom*, nebo například rozsudky Soudního dvora ve věci 155/79, *AM & S Europe v. Komise*, 374/87 *Orkem v. Komise* nebo C-94/00 *Roquette Frères* všechny dostupné na <http://curia.europa.eu>).

13. Žalovaný přitom informace tohoto typu zpravidla po konkurentech vyžaduje proto, že je nemá k dispozici nebo že je alespoň nemá k dispozici v ověřitelné podobě. V takovém případě je logické, že nemůže předjímat, jaký bude výsledný vliv jednotlivých odpovědí na hodnocení věci. Tím spíše nemůže vliv na výsledek řízení předjímat ani dotazovaný soutěžitel, který ani není se správním řízením a shromážděnými podklady blíže obeznámen. Nemůže si proto přisvojit diskreční pravomoc žalovaného a vnutit mu svůj pohled na to, jaké informace jsou pro něj potřebné a jaké nikoliv. Pouze v případě zjevného excesu, kdy by bylo již na první pohled zcela zřejmé, že požadovaná informace se míjí s předmětem správního řízení, by mohl dotazovaný subjekt odmítnout informaci poskytnout. V takovém případě by totiž bylo nutné hodnotit žádost žalovaného jako nezákonnou, což by bylo také důvodem nemožnosti uložení pořádkové pokuty.
14. V posuzované věci však soud otázky č. 11, 13, 14, 15, 16, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32 ani 33 nehodnotí jako excesivní a zjevně vybočující z předmětu správního řízení. Je nutno podotknout, že žalobní námitky, které tvrdí opak jsou spíše souhrnné a povšechné. Žalobce nepoukazuje na jednotlivé dílčí otázky a neuvádí, v čem konkrétně požadovaná informace nesouvisela s předmětem řízení. Jelikož je soud vázán žalobními body, nemá prostor pro to, aby detailněji přezkoumával dílčí aspekty jednotlivých otázek z pohledu všech v úvahu přicházejících pochybností, které žalobce nevyslovil. Soud proto vyhodnotil souvislost otázek s předmětem správního řízení taktéž rámcově. Ze všech otázek je patrné, že se týkají předmětného relevantního trhu a že odpovědi na ně mohou poskytnout informace o chování soutěžitelů, jejich dodavatelů či odběratelů, a tudíž komplexně o stavu hospodářské soutěže a jejím možném vývoji po případném spojení soutěžitelů. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, že by uvedené otázky s předmětem správního řízení nesouvisely.
15. Je nutno zdůraznit, že ani v rozkladu žalobce neuvedl žádnou konkrétní výtku k jednotlivým otázkám a předestřel pouze souhrnné hodnocení jejich nepotřebnosti, resp. nesouvislosti se správním řízením. Proto lze předsedovi žalovaného jen stěží vytykat, že se i on zabýval zákonností dotazů a potřebností odpovědí souhrnně. Námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s posouzením zákonnosti požadovaných informací, soud hodnotí jako nedůvodnou. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké stanovisko k jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný zaujal, přičemž hodnocením zákonnosti dotazů se zabýval na straně 5 a 6.
16. Se žalobcem lze rámcově souhlasit v tom, že by mělo být zřejmé, z jakého důvodu jsou informace požadovány, co je jejich obsahem, v čem je spatřována potřeba je sdělit a v jakém rozsahu mají být informace poskytnuty. To však neznamená, že by měl žalovaný každou dílčí otázku v rámci dotazníku podrobně zdůvodňovat. Plně postačuje, pokud je důvod a smysl otázek i rozsah požadovaných odpovědí patrný buďto ze samotných otázek nebo ze žádosti o poskytnutí informací jako celku. Žádost ze dne 6. 12. 2019 přitom byla velmi podrobně odůvodněna a žalobci v ní bylo jasné a srozumitelně zdůvodněno, co je po něm žádáno, proč je to po něm žádáno, jaký je význam a důležitost jeho odpovědi i to, že je zaručena ochrana obchodního tajemství.

17. Postup žalovaného plně ob stojí v testu proporcionality. Jde-li o vhodnost a potřebnost použitého postupu, souhlasí soud se žalovaným v tom, že k naplnění jeho poslání je pro něj získávání informací od soutěžitelů nejen vhodné ale i zcela nezbytné. Konkrétně v řízení o spojení soutěžitelů je dopad spojení na hospodářskou soutěž zcela stěžejní. Aktuální stav hospodářské soutěže je přitom skutkovou otázkou, kterou žalovaný nemůže odvíjet toliko od vlastních zkušeností, nýbrž primárně od aktuálních skutkových zjištění. Jedním z nejdůležitějších zdrojů informací pro hodnocení aktuálního chování soutěžitelů a spotřebitelů či jejich budoucího možného chování jsou právě sami soutěžitelé. Mělo by být také v jejich zájmu žalovanému poskytovat jím požadované informace, aby mohl činit dohled nad zachováváním tržního prostředí. Uvedené platí obecně, přičemž v dané konkrétní věci soud neshledává žádná specifika, která by vhodnost a potřebnost vyžadování informací od konkurentů spojovaných soutěžitelů oslabovala.
18. Soud souhlasí se žalovaným také v tom, že neexistoval prostředek, kterým by mohl do práv soutěžitelů zasáhnout méně invazivním způsobem. Poukazoval-li žalobce na možnost dotázat se jeho dodavatelů (leteckých přepraveců), jednalo by se sice z jeho pohledu o méně invazivní prostředek, nicméně objektivně by intenzita zásahu do práv byla shodná, pouze by se změnil dotazovaný subjekt. Žalovaný pochopitelně mohl některé informace požadovat také od jiných subjektů, v žádném případě však nelze považovat za nezákonné či nepřiměřené, pokud je požadoval primárně souhrnně po konkurentech spojovaných soutěžitelů, kteří disponují nekomplexnějšími informacemi vypovídajícími o stavu hospodářské soutěže.
19. Pokud jde o poměřování v kolizi stojících práv, pak za právo žalobce, které by podle obsahu žaloby zřejmě mělo kolidovat s potřebou zjištění stavu hospodářské soutěže pro účely posouzení dopadu spojení soutěžitelů, by bylo možné považovat právo na zachování a ochranu jeho obchodního tajemství. Podle názoru soudu zde však ke kolizi ve skutečnosti vůbec nedochází, neboť ochrana obchodního tajemství žalobce je dostatečně silně garantována a žalobce byl navíc o zákonné garanci zřetelně informován již v samotné žádosti ze dne 6. 12. 2019. Podle § 21c odst. 1 ZOHS jsou totiž části správního spisu obsahující obchodní tajemství vyloučeny z nahlížení, přičemž k nahlížení jsou účastníkům řízení dány k dispozici pouze listiny, z nichž bylo obchodní tajemství odstraněno. Podle § 24 pak mají i pracovníci žalovaného a osoby v jiném vztahu k žalovanému uloženu povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech tvořících obchodní tajemství, o nichž se dozví při své činnosti, a to i po skončení tohoto vztahu. Argumentaci žalobce, co vše lze považovat za obchodní tajemství, nepovažuje soud za směrodatnou. Žalovaným by totiž byla poskytnuta ochrana obchodního tajemství bez ohledu na to, v čem přesně by spočívalo. S ohledem na přednostní aplikaci speciálního ustanovení § 21c odst. 1 ZOHS je nutno označit za zcela lichou také úvahu žalobce, že správní řád jakožto *lex generalis* neumožňuje utajit účastníkovi řízení část skutečností.
20. Žalobce nemůže zbavovat odpovědnosti za daný pořádkový delikt to, že k uvedeným otázkám sdělil důvod neposkytnutí informace. Jak je patrné z výše uvedeného, důvodem neposkytnutí požadovaných informací nemohlo být ani to, že informace bylo možné získat od jiného subjektu, ani to, že informace mohla obsahovat obchodní tajemství, ani to, že podle blíže nezdůvodněného subjektivního přesvědčení žalobce otázka nesouvisela s předmětem řízení.
21. Pokud jde o námitky proti výši uložené pořádkové pokuty, musí soud předeslat, že stanovení konkrétní sankce je předmětem správního uvážení žalovaného (tj. jeho

diskrečního práva). Žalovanému je zákonem dána volnost při určení výše pořádkové pokuty rozhodnout ve vymezených hranicích. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „[n]a rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. *Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“*

22. Krajský soud přitom neshledal, že by správní orgán prvního stupně či žalovaný při stanovení výše sankce vybočili ze zákonných mantinelů, nebo že by nezohlednili nějaké zákonné kritérium. Podle názoru soudu není pokuta ve výši 75 000 Kč v hrubém nepoměru k závažnosti následku a významu předmětu řízení. Jak uvedl žalovaný, v řízení o spojení soutěžitelů musí žalovaný rozhodnout ve velmi krátké lhůtě 30 dnů, s jejímž uplynutím je spojena fikce kladného rozhodnutí (viz § 16 ZOHS). Není pochyb o tom, že žalovaný nemá příliš prostor vést polemiku se soutěžiteli o tom, že jejich odpovědi skutečně považuje za potřebné. Neposkytnutí některých informací může mít zásadní a někdy nenapravitelný dopad. Obecně lze tedy závažnost možného následku jednání žalobkyně hodnotit jako vysokou.
23. Odůvodnění výše pokuty ze strany žalovaného je přitom v prvostupňovém rozhodnutí velmi podrobné. Krajský soud neshledal, že by žalovaný opomněl přihlédnout k některému ze zákonných kritérií. Pokud jde o možný likvidační účinek sankce, předně bylo na žalobci, aby takový důsledek tvrdil a doložil. Žalovanému nelze vytýkat, že zohledňoval hospodářský výsledek žalobce z dob před pandemií SARS-CoV-2, jestliže žalobce nepoukázal na žádnou zásadní změnu svých majetkových poměrů (natož, aby ji doložil), ačkoliv tak učinit mohl. Nelze navíc přehlédnout, že i kdyby skutečně žalobce dosahoval v roce 2020 toliko 10% obrátu z předchozích období (což žalobce nijak nedokládá), nemohla by být uložena pokuta likvidační. Vycházel-li žalovaný z toho, že pokuta dosahuje cca 0,010 % individuálního celkového obrátu žalobce či 0,005 % obrátu skupiny, jíž je součástí, nebylo by možné z hodnot 0,1% obrátu žalobce či 0,05% obrátu skupiny dovozovat likvidační charakter pokuty.

24. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí nenahrazoval zcela odůvodnění pokuty obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. Na obě rozhodnutí je tak nutno nahlížet jako na jeden celek. Snížení pokuty na 75 000 Kč je proto nutno považovat za zcela srozumitelně odůvodněné. Předseda žalovaného zřetelně převzal důvody pro uložení pokuty obsažené v prvostupňovém rozhodnutí a k nim přidal toliko novou polehčující okolnost, k níž došlo po vydání prvostupňového rozhodnutí, a sice dodatečné poskytnutí požadovaných informací žalobcem.
25. Jak je patrné mimo jiné ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, určení konkrétní výše sankce není výsledkem prosté matematické operace. Proto nelze oprávněně vytýkat žalovanému, že nezdůvodnil, proč uložil pokutu právě ve výši 100 000 Kč, nebo předsedovi žalovaného, že nezdůvodnil, proč tuto pokutu snížil právě o 25 000 Kč. Žalovaný i jeho předseda se pohybovali v zákonných mantinelech, zohlednili zákonná kritéria a jejich úvahy jsou logicky koherentní.
26. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že účelem pořádkové pokuty není primárně potrestání pachatele, nýbrž zajištění naplnění účelu správního řízení. O primární represivní funkci by však bylo možné hovořit pouze v případě, že by samotné rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty bylo vydáno až *ex post*, tj. po dodatečném poskytnutí informací. Taková situace však v posuzované věci nenastala, neboť žalobce poskytl informace až po vydání rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. Ta tudíž naopak plnila (a splnila) svou základní funkci, neboť přispěla k naplnění účelu správního řízení. Pozdější poskytnutí informací mohl předseda žalovaného hodnotit toliko jako polehčující okolnost, což také učinil.

IV. Shrnutí a náklady řízení

27. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.